

JOLANTA JUSZKIEWICZ

Absolwentka Wydziału Aktorskiego PWST we Wrocławiu, mgr sztuki. Staże (z uczniami Jerzego Grotowskiego w Indiach i Norwegii) w Polsce i Kanadzie, Międzynarodowa Szkoła Antropologii Teatru Eugenio Barby, Odine Teatre w Holstebro, Performance Studies Uniwersytet w Sydney.

Od założenia teatru Kropka Theatre w Sydney pokazuje siłę teatru abstrakcyjnego i minimalnego, które napromieniowuje ciała aktorów jak

i widzów na tej samej długości fali. Uwodzi bezlitosną, wymagającą, nieustającą pracą poszukiwania autentycznego zapisu swojego ruchu teatralnego czyli formy. Nic nie jest przybliżeniem. Precyzja i dokładność. Dbaność o prawdę w wykonywaniu bardzo surowej przyjemności, z dużą uwagą na ascezę i równowagę.

Parokrotna stypendystka Australian Council for Arts, Ministrów Kultury i Dziedzictwa Kulturowego, Prezydent m.st. Warszawy, Marszałka Pomorskiego, nagradzana międzynarodowo prezentuje repertuar w krajach - Australia, Albania, Armenia, Belgia, Brazylia, Bułgaria, Emiraty Zjednoczone, Francja, Finlandia, Iran, Izrael, Karelia, Kazachstan, Kosowo, Luksemburg, Macedonia, Malta, Karabach, Niemcy, Osetia, Polska, Rumunia, Rosja, Szkocja, Słowacja, Szwecja, Transylwania, Ukraina, UK.

KAMILA KAMIŃSKA

Absolwentka Wydziału Aktorskiego PWSFTviT w Łodzi (2014), mgr sztuki, pedagog. Współzałożycielka Fundacji Teatr Zamiast w Łodzi, w ramach której zrealizowano spektakle z Magdaleną Drab oraz Jakubem Pawłowskim. (Stowarzyszenie Sztuk Eksperymentalnych INTERIOR w Szczecinie). Pod patronatem Teatru Imka - „Sztuka kochania wg Dziewczyn” w reż. Wojtka Błacha. Współpracowała z Teatrem Imka, Teatrem Węgajty, Warszawskim Centrum Pantomimy, Teatrem Dramatycznym w Wałbrzychu, Teatrem Wielkim Operą-Narodową w Warszawie, (spektakle - „Powder Her Face”, „Umarłe miasto” reż. Mariusz Treliński, „Peleas i Melisanda” reż. Katie Mitchel), La Monnaie/de Munt w Brukseli.

Jako pedagog tworzy teatr muzyczny z dziećmi i młodzieżą przy Teatrze Roma. Występuje w filmach fabularnych i serialach telewizyjnych. Zdobywczyni Złotych Lwów za profesjonalny debiut aktorski na Festiwalu Polskich Filmów Fabularnych w Gdyni (2017) za rolę w filmie „Najlepszy” w reż. Łukasza Palkowskiego.

Za spektakl „Kobiety Karamazow” otrzymała Grand Prix na Międzynarodowym Festiwalu Monodramów „The Parade of Winners” 2017 w Ulan Bator w Mongolii.

projekt graficzny ŁUKASZ PALKOWSKI, fotografie MARZENA STOKŁOSA/DANIEL HAWRYLUK

 Kropka Theatre & Jolanta Juskiewicz

KROPKA THEATRE KOBIECY KARAMAZOW

REŻYSERIA
JOLANTA JUSZKIEWICZ

WYKONANIE
KAMILA KAMIŃSKA

 Kropka Theatre & Jolanta Juskiewicz

TEATR KROPKA THEATRE
ZAPRASZA

KOBIETY KARAMAZOW

WG FIODORA DOSTOJEWSKIEGO
TŁUMACZENIE ALEKSANDER WAT

ADAPTACJA, REŻYSERIA
JOLANTA JUSZKIEWICZ

WYKONANIE
KAMILA KAMIŃSKA

PANI CHOCHŁAKOW
NIEWIASTY MAŁEJ WIARY

GRUSZEŃKA
CEBULKA

PANI CHOCHŁAKOW
KOPALNIA

Polem poszukiwań Teatru Kropka Theatre jest abstrakcja i zawarta w niej fizyczność. Jolanta Juskiewicz uznaje, że prawdziwe zachowania zawarte są w tym, co często odrzucamy, nazywając to Absurdem czy Tajemnicą Istnienia (w odwołaniu do Stanisława Ignacego Witkiewicza). Działania mają charakter prowokacyjny, po to aby wydobyć zagrożone, w opinii Juskiewicz, wrażliwości ludzkie.

Tematyka spektaklu dotyczy dwóch bohaterek powieści „Bracia Karamazow” Dostojewskiego: Pani Chochłakow i Gruszeńki. Z perspektywy kobiety to opowieść o miłości do ludzkości, drugiego człowieka i samej siebie. Na ile jesteśmy w stanie zawalczyć o swoje szczęście? Nie jest pozbawiona ironii, natomiast skłania do myślenia i dialogu o kobiecości i wizji kobiety Dostojewskiego, która tak bardzo krzyczy o zmianę w jej postrzeganiu. Sam autor nazywał kobiety „narzędziami szatana”, a uważany za wielkiego mizoginistę obarczył je odpowiedzialnością za to, co złe.

W świetle dzisiejszej dyskusji o miejscu kobiety w świecie, bohaterki Dostojewskiego jawią się jako te, które marzą o zmianie. Co może je ograniczać? Dlaczego tak trudno wypłatać się z matni cierpienia? Dlaczego człowiek Dostojewskiego woli sprowadzić na siebie piekło, niż tkwić w błogim samozadowoleniu i oszukiwać się, że takie życie mu wystarcza? Czy jest dla nich możliwa metanoia, przemiana duchowa, wiara, że mogą być prawdziwie szczęśliwe? Poprzez proces twórczy i formę teatru ubogiego J. Grotowskiego, zadajemy sobie te pytania.

WŁAŚCIWIE NIE SŁODYCZA, LECZ
ZACHŁUPY

*Czy imito ci się kiedy, czy miało takie odczucie we
śnie, jak z góry się leci w przepaść? Otóż ja tak leczę
na jawie. I nie boję się, i ty się nie boj. Właściwie
boję się, ale czuję słodycz. Właściwie nie słodycz, lecz
zachłup.*

*Czy imito ci się kiedy, czy miało takie odczucie we
śnie, jak z góry się leci w przepaść? Otóż ja tak leczę
na jawie. I nie boję się, i ty się nie boj. Właściwie
boję się, ale czuję słodycz. Właściwie nie słodycz, lecz
zachłup.*